

ДОБРА НОВИНА

РОБІТНИЧА ГАЗЕТА,

орган української соціалдемократичної партії.

Ціна 40 сот.

Виходить кожного дня.

Пролетарі всіх народів єднатесь!

Адреса редакції і адміністрації: „Добра Новина“, Львів, Бляхарська 9, II. поверх.

Від Видавництва.

З нинішнім днем відновлюємо видавництво „Доброї Новини“. Наша газета, яка виходила за австрійських часів через два роки, виходитиме тепер далі.

Програма й напрям газети остаються незмінні.

Наших Товаришів і Товаришок, а також і Прихильників, просимо ширити „Добру Новину“ скрізь по українських хазах і передавати її з рук до рук.

Видавництво „Доброї Новини“.

„Тепер голос мають кріси“.

Два тижні вже ми відтяти від світа. Ні газети, ні вісток... І як попадеться часом випадково якась газета із „світа“, то годі зорентуватись.

А там на світі за тими лініями сих двох борючих військ, житте кипить, розвивається, розбиває старе, перестаріле, творить та буде нове. І безмежний жаль зборгтає, що в ту велику творчу хвилину ми засуджені на бездіяльність та тільки чеканне, бо, як каже „Gazeta Wieczorna“, „obecnie głos mają przedewszystkiem — karabiny“.

Ми літа цілі, десятки літ чекали на ту хвилину, коли впаде царат і на його руїнах встануть вольні народи.

І ми дочекались...

Та місто розумних, мирних порозумінь та переговорів представників сих народів — заговорили кріси.

Довга невोля здеправувала їх душі, а воля їх осліпила. Розбудились пристрасти, розбурхались інстинкти. Потрапили голови й ті, що цілий час були розумні, витворились безнадійно важка атмосфера.

Чи не найблище та найболучіше відчуваємо се ми, українські соціалдемократи?!

В цілій дотепершній нашій роботі йшли ми дружно та карно з нашими польськими товаришами, та щиро-сердечно бажали й помагали ми їм в їх боротьбі за независиму Польщу.

І польський пролетаріят щиро й дружно на всіх своїх зборах, мітингах та маніфестаціях заявлявся за вільною, самостійною Україною. Польські товариші несли в походах своїх таблиці з написами: „Хай живе вільна, самостійна українська республіка!“

А сьогодні ми самі — а довокола мають голос тільки... кріси!

Чи справді інакше вже говорити не можна?

Мирова конференція, ти інтернаціонал?

Капіталістичні держави не могли здержати вибуху світової війни, капіталістичні держави не можуть також покінчити сеї війни й дати збудженому й зруйнованому людству мира. Пеани буржуазних політиків про вічний мир, про самоозначення народів і охорону слабих народів а навіть дикарів, про справедливий розсудний суд, деклямації ріжних буржуазних педифістів, про загальне розоруження й згідне пожитте народів послужили для всяких буржуазних імперіалістів світа приманчивим гаслом для своїх власних народів, щоби пхнути їх на бій, бо сказано народам, що лише оружною силою, лише зломаннем мілітарної сили противника можна буде на світі завести мир і лад.

Коли народи давньої царської імперії кинули від себе проч оруже і звернулися до правительств і народів антану з віваннем до загальних мирових переговорів, то правительства сі навіть відповіді не дали, а народам своїм зая-

вили, що не можуть миритися з осередніми державами, бо ще не зломаний пруський мілітаризм. Перед місяцем провалився австрійський і пруський мілітаризм і імперіалізм і здавалсися, що негайно зачнуть мирові переговори і на землі запанує мир.

Та сього нема й бути не може. На руїнах царської імперії, на звалищах пруського й австрійського імперіалізму і мілітаризму вирости нові, народні, соціалістичні держави а західні капіталістичні держави Європи й Америки знов не хочуть миритися зі соціалістичними державами Росії, України, Польщі, Німеччини. Противно. Буржуазні часописи доносять, що Франція не демо білізується, що американські війська не відізджають з Європи, що Англія заряджує нову дальшу мобілізацію. Війська капіталістичних західних держав будуть тепер воювати не з мілітаризмом і імперіалізмом, але народними соціалістичними народами осередньої і східної Європи. Держави антану заявляють, що не будуть миритися з соціалістичною Німеччиною, що не узнають польського варшавського соціалістичного правительств, що приготовують грандіозну карну експедицію на Україну й Росію. Заявляють при сім, що наперед мусить бути заведений „лад“ на сході, що мусить бути реставрована російська імперія, що в Польщі й Німеччині мусить бути повернений капіталістичний буржуазний режим. Середна і східна Європа горить вже тепер воєнним огнем і пожар сеї війни буде чимраз більше зростати.

Як звяз перед сто літами капіталістичні держави звязались в „святий союз“ для боротьби з революцією і народними визвольними повстаннями, так тепер капіталістичні держави вжуться для боротьби з міжнародним соціалізмом, а міжнародним пролетаріатом і бідним селянством. Капіталістичні держави, що вивідають війну ідеї міжнародного пролетаріату надіються, що віднесуть скору й легку побіду, бо в середній і східній Європі не зникли ще остатки давнього буржуазного режиму і вони поможуть капіталістичним державам поборити свій власний нарід. Повторюється історія з р. 1871, коли то побідоносне пруське правительство на жаданне французького правительства відіслало до Франції полонених, щоби вони поборювали париську комуна.

Так отже місто мира Європі грозить нова, ще більше люта й жорстока війна, нові гекатом би жертв з людського тіла й духа.

Під сучасну хвилю, навіть яки мирова конференція зійшла, то не змогла би зговоритися — бо не було би спільної мови, бо мова соціалістична є зовсім інша від буржуазної. Як з одної сторони капіталістичні буржуазні правительства хотіли би говорити і переговорювати з капіталістичними й буржуазними правительствами осередніх і східних держав, так з другої сторони управи соціалістичних держав не мають великої охоти переговорювати про мир з буржуазними правительствами антану і радше хотілись би порозуміти з французьким, англійським і американським пролетаріатом. Яки навіть в найблищій будучині зібралася мирова конференція, то ледви чи довела би вона до заключення мира, правдоподібноше буде вона лише товчком до нових воєнних комплікацій в Європі, і почином цілого ряду революцій і контрреволюцій в Європі й Америці. Тому що капіталістичні держави спішаться зі скликаннем мирової конференції, а відкладають її під ріжними позорами з місяця на місяць, а тимчасом мобілізують дальше всі сили до боротьби з міжнародним соціалізмом. Маємо певну віру і певність, що сеї війни буржуазія на вирає, а до сього причиниться не так опір нових соціалістичних держав, як всесвітня соціальна революція.

Червона гвардія у Відні.

В четвер 21. листопада відбулися у Відні перші збори червоної гвардії. На зборях явився тов. Фрідріх Адлер, якого вибрано почесним головою зборів. Тов. Адлер виголосив промоу, в який вказав про завдання гвардії та про завдання

і тактику протаріату в час революції взагалі. Згадав на вступі, що як війна так і революція родить своїх доробкевичів-глітаїв. Як війною так і революцією радіб користатися оті глітаї, щоби коштом життя, крови й мук мільонів набивати власні кишені. Се є прості злодії та рабівники. Соціалістичний лад буде заведений зорганізованою на нових, соціалістичних основах суспільністю — а не дорогою приватних „експропріацій“ та „поділу майна“. Тов. Адлер пригадає резолюцію, яку поставив був ще в 1905 р. на конгресі в Штутгарті, що кожного, хто допускається подібних виступів, належить уважати провокатором або зняряддем провокації.

Далі вказав тов. Адлер на обовязок робітничої солідарности, терпеливості та карности. Вони сбовязують передусім червону гвардію. Для неї дисципліна не є рабським послужом супроти ворожих людови командантів, але означає поділ та організацію праці на основі солідарности. Збори рішили одностайно виключати з червоної гвардії кожного, хто надуживавби її імені для власних егоїстичних цілей.

Вістки з Придніпрянської України.

„Відродження“ ч. 182. подає, що дня 12. листопада виїхала з Києва до Парижа через Берно дипломатична місія під проводом радника мін. загр. справ Могилянського.

Швейцарська преса доносить, що Скоропадський, який отримав свої сили з московськими, зістав скинений і проголошений зрадником. Національний Союз утворив нове правительство, установчі збори зістали скликані. В околиці Києва ведуться битви укр. полків з московськими. Нове правительство вислало своїх відпоручників до Ясс, щоби порозумілися з антантою. Сими відпоручниками є: Винниченко, проф. Швеїц і Петлюра, бувший міністр війни за Центральної Ради, звисний противник Німеччини і заключення берестейського миру.

„Нова Рада“ подає, що татарський журнал „Крим“ пропонує здвигнути в Сімферополі пам'ятник Муржі-Тухан-Бееви, приятелю й союзникови Богдана Хмельницького. Сей факт є доказом настрою кримського населення до України.

Виборча ординація до польського союму.

Польське правительство в Варшаві затвердило проект виборчої ординації до польського союму і розписало вибори на день 25. січня. Після сього декрету, виборче право має кожний горожанин без ріжниць пола, який укінчив 21. рік життя. Польську державу поділено на виборчі округи, з котрих кожний має певну скількість мандатів. Конгресова Польща поділена на 33 виборчих округів з 240 мандатами. Тешинський Шлезк становить один округ з 8 мандатами. Прусські дільниці Польщі становлять 10 виборчих округів. Блишні подробиці мають бути оголошені після порозуміння з тамошним населенням. Литва й Русь одержать також своїх репрезентантів після попереднього порозуміння. Галичину (цілу) поділено на 11 округів з 71 мандатами. А що у східній Галичині не можна перевести тепер виборів, то до польського союму вийдуть польські послы сих округів, яких вибрано до австрійської державної ради. На місце двох померших послів з міста Львова (Гудеца й Лісевича) заряджено доповнячі вибори на 25. січня 1919 р.

Се в грубих нарисах виборча ординація до польського союму. „Gazeta Poranna“ подаючи закон про сю ординацію, каже, що непропорційальний розділ мандатів є кривдячим для Галичини, але потішаючим моментом вважає ся часопис те, що в законі не говориться нічого про поділ Галичини, а трактується її, як цілість.

Ми від себе замітимо, що подібного монструального виборчого закона не видів ще світ.

Воєнні події.

Начальна команда польських військ оголошує комунікат з дня 4 грудня: Українці заатакували по другий раз значнішими силами Дубляни. Багаторське польське військо відкинуло неприятеля. На полудневий схід від Львова відкинули Поляки сильні неприятельські ватаги з Оброшину, а аероплани обкидали бомбами залізничний дворець в Краснім. — Комунікат з дня 5 грудня: На північ від Львова коло Дублян, Грибович і Сорок львівських Поляки відперли неприятельські наступи. На схід і полудне від Львова артилерійська акція та менші сутички.

Начальна команда оголошує: Українці беруть і безправно в'язять у східній частині краю польських цивільних закладників, палять і нищать польські села, допускаються притім гидких злочинів і насильств. Начальна команда, яка не хотіла й не хоче війни з цивільною людністю української народности, змушена до того постукуванням противника та знасиленням через нього всяких прав, заряджує в цілях самооборони бранне українських закладників і дає до відома, що кожда кривда, спричинена Полякам, стрінеться з відповідно сильною відповіддю з польської сторони.

Польські газети пишуть: Очищення бойової лінії між Перемишлем а Львовом відбувається далі. Наступи дрібних українських ватаг під Мостисками відперго і ті відділи розбито.

З робітничого життя в Києві.

До загальної городської каси хорих приступає щораз то більше підприємств.

Домашні служачі, які мали в своїй організації минулого року 9000 членів, а по гетьманській руханці мали лише 1000 членів, переводить тепер реорганізацію свого союзу, заводять організацію домівок так, що кождий дім буде становити льокальну організацію і вибирає зпоміж себе одного делегата до союзу, заводять свою школу грамоти і школу свого хору.

Товариші домашньої прислуги міста Львова! Беріться за таке саме діло!

Що чувати в світі?

"Wiek nowy", орган Жидів-Поляків доносить, що в Підгайцях був погром Жидів, при участі українського війська. Як нас інформує один Поляк, що якраз сьогодні передістався до Львова, ся вістка є просто вислана з пальця.

В Празі вибухли заворушення з приводу дорожничі та недостачі средств поживи. Демонструвано проти визискувачів і лихварів.

Тамже були теж заворушення на полі національнім, а саме Чехи виступили грізно проти Німців; знищено експедицію газети "Prager Tagblatt", позривано німецькі вивіски і т. д.

З Варшави доносять, що Польська Ліквідаційна Комісія має бути в найближшій часі розв'язана, а на її місце має прийти один з визначних польсько-галицьких політиків.

Рада польських міністрів розписала 5-проц. державну позичку.

В західній Галичині зарядили Поляки примусову мобілізацію. Всі муштини від 17 до 35 року життя мусять вступати до війська.

ФЕЙЛЕТОН.

ІВАН ФРАНКО.

Сучасна приказка.

Ви чули ту пригоду?
Під час розливу рік
Попав у бистру воду
Нещасний чоловік.
В глибокім вирі бється
І тоне вже туй-туй,
До кума, що на мості.
Кричить: "Ратуй! ратуй!"
А кум, що на поруччя
Поважно лікті спер,
Глядить критично: "Втоне,
Чи вирне ще тепер?"
Вкінці махнув рукою
І мовив лиш одно:
— "Не трайте, куме, сили,
Спускайтеся на дно".

І наш народ так бється
В матні багато літ,
І хвилі напосілись
Його розмити слід.
А на безпечнім мості
Фальшиві брати
Стоять і жуть — чи може,
Щоб поміч принести? —
Стоять, чекають хвилі,

Що брата проковтне,
Числять: тепер ще вирне,
Тепер вже чей пірне.
На крик його й благання
В їх слово лиш одно:
— "Не трайте, куме, сили,
Спускайтеся на дно!"

Та що се? Він не тоне,
Хапаєсь берегів,
Не слухає поради
Облесних ворогів;
І під ногами чує
Вже твердий, твердий ґрунт,—
А ті на мості в репет:
"Се бунт! Се бунт! Се бунт!"
Під ними міст хитаєсь
І хвиля прясла рве,
І з моста крик лунає:
— "Ратуйте, хто живе!
Ратуйте більшу власність,
Ратуйте панський лан!
Ратуйте трон і вівтар!
Давай обложний стан!"

А що, як Немезіда
Собі одного дня
Позвольт жарт зробити
І ролі поміня?

3 днів горя.

Маю кравця Жиду, у якого з безмежною біднотою йшла у парі безгранична чесність.

Він ставив приблизну ціну за кожду роботу, та все ще опускав сам, хоч я ніколи на се не налягав.

Я зайшов до його бідної хаги, щоби розвідатися, чи й з чого він живе? Застукав я до дверей! Довго ніхто не відзивався, а коли я подав своє прізвисько, двері отворено і я вийшов до хати.

Хата невеличка, — кухня і комната, хоч родина кравця числила вісім душ. Але нині було тут значно більше людей. Я начислив шіснацять осіб, від маленьких дітей до старців.

— Се погорліці! — сказав ввічливо господар.

— Як живете? — питаю.

— Бідуюмо... — відповіли голоси.

Виймаю з торби бохонець хліба та кладу на стіл.

Очі їх світяться, а до мене прибігає русявська дівчинка:

— Ти не будеш нас палити й убивати, хоч ти християнин? — питає вона.

— Ні дитино, я з хлібом і добрим словом до вас прийшов, — відповідаю і кладу руку на її русяву головку.

Недовірливо глядить дитина у мої очі, а слези кануть з її личка.

— Де спите? — питаю господаря.

— На долівці — йде відповідь — на лахах, бо ціле їх майно спалене та розграблене.

А там з кута висувається жінка, бліда як смерть. Ще тільки очі горячково блищать. Отвирасе шафу, хилиться під ліжко, розтрясає лахи, чогось шукає та тихцем промовляє: "І тут нема! Де вони ділися? Коли вернуть?"

Се жінка, якій згоріли в огни муж і двоє дітей. Вона збожеволіла і шукає їх нещасна, шукає днями і ночами.

Кладу господареві в руки невеликі гроші на відробок і чим скорше вибігаю з хати. Здається мені, що серце у грудях трісне.

— І тут нема. Де вони ділися? Коли вони вернуть? — гомонять за мною слова нещасної.

А у горячковім, неспокойнім сні бачу русявську дівчинку. Її погляд палить моє лице. Я чую слова дитини:

"Ти не будеш нас палити і убивати, хоч ти християнин?"

К. С.

НОВИНКИ.

— "Вперед" завішений на два дні! З наказу Начальної Команди Військ Польських зістало видавництво "Впереду" завішене на протяг двох днів. Число 8. "Впереду", з датою: субота дня 7. грудня, вийшло в п'ятницю пополудни, однак лише мала частина накладу розійшлася в місті. Друкування більшої частини накладу припинено. Слідуюче число "Впереду" вийде аж в понеділок пополудни, з датою вівторков ю.

— Ревізії у Львові се наш щоденний хліб. Нам вони вже не дивні. Нема ні одної української хати, в котрій не переводилисьби ревізії, часами навіть по кілька разів (навіть 7 разів!). Тепер починаються ревізії по церквах. В середу сотня польського війська переводила ревізії у Василіян на Жовківськім. Вислід дуже строгої ревізії не приніс ніякого результату; "святих гайда-

мацьких ножів" у Василіян не найдено. — Ревізії в останнім часі доходяць вже до зеніту. Знаємо випадки, що хтось злосливо заденунціював свого нелюбленого сусіда — і сейчас роблено у нього ревізії. Або ось такий випадок: Служниця донесла якомусь польському воякови, що в каменниці мешкає якийсь підозрілий пан, бо носить військовій штани і "вікелькамаші", шапку з дашком і цвікер — певно український офіцер! І справді, по якимсь часі появляється ревізії, шукає в цілій каменниці "офіцера" і очевидно не находит, бо такого там нема й не було! Багато таких і подібних примірів моглиби ми навести, але дамо тому спокій, бо, як сказали ми вище, ревізії — се наш хліб насущний! Нам вони зовсім не дивні!

— З Сянона доносять нам, що Українцям урядникам, що не захотіли зложити присяги польському урядові в жаданій Поляками формулі, не виплачують пенсії. — Дня 3. с. м. польські урядники відібрали Українцям фінансове товариство "Бескид" і "Касино" і передали своїм давнім приятелям московфілам адв. др. Савюкови і о. Секержинському. — В останніх днях селяне не привозять до міста ніяких средств поживи.

— Без коментарів! В цілі несення помочи для ранених Українців, які по львівських шпиталях терплять ізза недостачі відповідного харчу, окриття, подушок і т. д., завязався жіночий комітет. Сей комітет звернувся до польських властей з просьбою о дозвіл на збиранне складок по українських домах. Замість дозволу на таке гуманітарне діло, одержала делегація комітету відповідь, що "zbiórki dla tej bandy nie zezwala się"...

— Покля! Відвідуйте ранених Українців по шпиталях! Приносьте їм газети та книжки до читання!

— Нулізматичну збірку "Народнього Дому", між якою були прегарні золоті монети з римських, грецьких і польських часів, зрабовано дня 23. н. ст. листопада. Розбито залізні двері, по мистецьки отворено панцирну касу й все забрано. Актами з часів московського наїзду підпалювано у печі.

— Помимо розказу ген. Розвадовського, не випорожнено досі Народнього Дому і гімназія не може розпочати науки.

— В справі апровізації Львова відбула міська апровізаційна комісія засідання, на яким обговорювано нинішнє тяжке положення. З тих нарад довідуємося, що хліба вистане лише до найближшої середи. З бараболями недобре, бо багато бараболів зрабовано. М'яса нема — бо Українці всьо зрабували. Вугля дуже мало, а дерева зі східньої Галичини доставити тепер не можнз. Та мимо такого страшного стану, апровізаційна комісія має гарні надії.

— Військові заповоги. Тимчасовий польський Правлячий Комітет оголошує, що військові заповоги устають з кінцем жовтня 1918. Коли хто з військової служби ще не вернув, або, коли вернув а не має роботи, тоді виплатиться заповогу за місяць листопад. Виплата розпочнеться з днем 10. грудня.

— На піддержанне українського робітничого днівника зложили далі (в коронах): Мікі І. 20, Мікі ІІ. 20, Вол. Целевич 100, М. Левицький 10, О. Пеленська 10, Іван Марко 20, С. Ф. 4, Г. М. 100, Н. Н. 50, дир. Вітошинський 20, Стефанія Проконишин 20, Н. Н. 10, Ст. П. 25, Персонал Земельного Банку 110, інж. А. К. 50, Оля і Гая Насальські 10, Міська Ліщинська 5, Роман Зоммер 50, Вол. Білинський 10, Іван Рогучький 20, Б. Ш. 10, Ярослав Насальський 20. Разом зложено 694 корон. (Далі буде).

Оповістки.

— Львкль Львівського Українського Горожанського Комітету знаходиться при вулиці Руській ч. 3, другий поверх.

— Вищий Муз. Інститут ім. М. Лисенна розпочинає перервану науку в понеділок 9. грудня о 2. год. пополудни. — Дирекція.

— Управа школи ім. Шашкевича при вулиці Скарбківській ч. 26. подє до відома, що наука значнеться ві второк 10. грудня с. р. о годині дев'ятий рано.

— Переписка редакції. Г. Т. і М. Л. Надісланих віршів друкувати не можна.

Оголошення приймається по 1 короні за один петітовий рядок. За зміст оголошень редакція не відповідає.

Всіх лінарських наук

Д-р Іван Куровець

ординує

у Львові, вулиця Вірменська ч. 3 ІІ. поверх.
АДОЛЬФ ГОЛЬДЕНБЕРГ, Заліщик. Всі здорові.
Швидко в дома. — Броня.

ГЕРШ ЕНГЕЛЬМАН, Стрий, Словацького 15. Повідо-
мляємо, що живемо і здорові. Просимо знайомих повідо-
мити. — Олена і Ворух Енгельман.